

Wesley Chu

KeĦanet Sanatı

SAVAŞ SANATLARI DESTANI
BİRİNCİ KİTAP

Çeviren: Ezgi Uğur

Eksik Parça Yayınları

Kehanet Sanatı - Savaş Sanatları Destanı Birinci Kitap

Wesley Chu

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü

olan Random House'un alt markası Del Rey tarafından aşağıdaki isimle yayınlanmıştır.

The Art of Prophecy - Wart Art Saga Book One

Copyright © 2022 by Hunter & River, Inc.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Ezgi Uğur**

Dizi editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Son okuma: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esrannur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Mart 2025

ISBN: 978-625-6231-72-6

Türkçe yayın hakları, Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla BAROR INTERNATIONAL, INC. ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiyayincilik.com.tr

Kehanet Sanatı, bir kurgu eserdir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Şu an hayattaki veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Wesley Chu, *Tao*, *Io* ve *Time Salvager* serileri de dâhil olmak üzere yayınlanmış on iki romanıyla *New York Times* çoksatan yazarıdır. 2015 yılında En İyi Yeni Yazar dalında Astounding Ödülü'ne layık görülmüştür. İlk romanı *The Lives of Tao*, American Library Association'ın Alex Ödülü'nü kazanmış ve Goodreads Choice Awards'ta En İyi Bilimkurgu dalında finalist olmuştur. Ayrıca Cassandra Clare ile *Eldest Curses* serisini kaleme almıştır. Robert Kirkman, Asya'da geçen ilk *Walking Dead* romanı olan *The Walking Dead: Typhoon*'u yazması için Chu'yu görevlendirmiştir.

Chu başarılı bir dövüş sanatçısıdır ve *Screen Actors Guild*'in¹ eski bir üyesidir. Sinema ve televizyonda oyunculuk yapmış, model ve dublör olarak çalışmış ve kısa süre önce Kilimanjaro Dağı tırmanışından dönmüştür. Şu anda eşi Paula ve oğulları Hunter ve River ile Los Angeles'ta yaşamaktadır.

wesleychu.com

¹ ABD'de film ve televizyon endüstrisinde aktörlerin çıkarlarını korumak ve haklarını temsil etmek aracılığıyla kurulan bir sendikadır (ç.n.)

Hunter ve River'a

1. FASIL

BİRİNCİ BÖLÜM

KIRIK OYUNCAKLAR

Yaralı askerlerden oluşan sıra, eğitim çukurunun dışına ve arenanın çevresine uzanarak sokaklara taşmıştı. Uzundan kısaya, erkekten kadına, şişmandan bir deri bir kemik kalmış olanına kadar her türden ve boyuttan, her biri başka bir uzvunu yitirmiş bir dizi asker sıralanmıştı. Birkaçı tamamen zırhlıydı, diğerlerinde ise sadece peştamal vardı. Hepsi de ölümle burun buruna gelmiş ve o mücadeleden sağ çıkmamayı dilemiş gibi görünüyordu.

Ling Taishi, çukuru gören balkona doğru eğildi. Askerlerin çoğu -gönüllü yemler- gözlerini yere dikmiş ve omuzlarını çökertmiş vaziyette dikkat çekmemek ve hem içlerindeki hem dışlarındaki kusurları gizlemek için var güçleriyle çabalıyorlardı. Taishi tek bakışta onları sıkıntıya sokan şeyi anlayabilirdi ama umurunda değildi; acıma duygusunu yıllar önce kaybetmişti. Safları gözüyle tararken, aklında ancak bu ayak takımından herhangi birine karşı nasıl mücadele edebileceği vardı.

Sakalı düzgünce kesilmiş ve yağlanmış bir memur ona yaklaştı, altın sırmalı kızıl kaftanı dizlerine doğru sarkıyordu. Brokoliye benzer uzun siyah şapkasından sarayda yüksek rütbeli bir lort ol-

duğu anlaşılıyordu. “Vakit geldi, elçi. Lütfen size yerinize kadar eşlik etmeme izin verin. İçecek bir şeyler hazırladım. Yalnızca bir sezon önce kendi mülkünden hasat edilen şeftaliler siz keyfini çıkarın diye buraya getirildi.” Taishi, memurun adını hatırlamakta zorlandı. “Teşekkür ederim, Saray Lordu Faaru.”

Saray Lordu onu balkondan geçirerek yüksek bir kürsüye doğru götürdü ve tüm bu süre boyunca aptal meyvelerinden bahsedip durdu. “O kadar lezzetlidir ki bu nektarlar cennetten geliyor sanırsınız. Meyve bahçelerimin ünü tüm Aydınlanmış Devletler’e yayılmıştır.”

Her detayda Taishi’nin yüzü daha da asılıyordu. Bu adam meyve satmakta olduğu kadar oğlanları eğitmekte de iyiyse dünya rahata ererdi. Neyse ki kürsüye giden yol kısaydı. Yüksek rütbeli memurlar ve saray misafirleri için ayrılmış minderlerden oluşan bir döşeğe oturdu. Teknik olarak Taishi’nin hiçbir rütbesi olmadığı gibi bir saraya da ait değildi. Hem mülk sahibi *hem de* esas lordu olan eski öğrencilerinden biri, onu buraya elçi olarak göndermişti. Shulan Dükü Saan, ondan Tiandi Kehaneti Kahramanı’nın eğitiminin nasıl gittiğini değerlendirmesini istemişti. Taishi bu görevi reddetmek istese de Saan’ın sunduğu şartlar elinin tersiyle itilemeyecek kadar iyiydi: ömür boyu vergi muafiyeti ve dükünün buyruğunu reddetme suçuyla hapse girmemek. Taishi ne vergi ne de hapis cezasından hazzederdi.

Yerine yerleşir yerleşmez balkondaki kalabalığın geri kalanını onun platformunun altındaki katmanda yerlerini aldı. Arena basit bir eğitim oturumu için şaşırtıcı derecede doluydu. Taishi, seyirciler arasında kaç kişinin ücretli izleyici olduğunu merak etti. Faaru’nun vadettiği üzere, bir uşak elinde piramit şeklinde dizilmiş bir şeftali tabağıyla çıkageldi ve tabağı yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Taishi piramidin en altından bir tane şeftali almak ya da daha da iyisini yaparak hepsini elinin tersiyle itmek istedi ama yaşlı ve sınırlı olmak, kötü davranışların bir mazereti olamazdı. En üstten bir tane kaptı ve aşağıdaki muhafızlar eğitim çukurunu temizlerken şeftaliden dalgınca bir ısırık aldı. Sonra durup şeftalinin parmaklarına akan yapışkan, sarı suyuna baktı.

Kraliçe'nin çürümüş yumurtalıkları üzerine yemin olsun, adam haklıymış. Bu şeftaliler fena.

O şeftaliyi kemirmekle meşgulken saray lordu birdenbire ortaya çıktı ve gözleriyle onu dikkatlice süzerek yakınlarda gezindi. O denli iriyarı bir adama göre fazla sinsiydi. Taishi şeftaliyi tükürüp yüzünü ekşitme isteğiyle savaştı ama kaliteli meyveyi ziyan etmenin bir anlamı yoktu. Adama hakkını vermek zorundaydı; bu yüzden başını hafifçe eğerek ona bir jest yaptı. Saray lordunun yüzü güldü.

Eğitim oturumu başlamak üzereydi. Yukarıda bir yerlerde davullar gümbürdüyor, kalabalıktan gelen tembel ve dağınık alkışlar, seyircilerin etkinliğe karşı esas coşkularını ele veriyordu. Taishi giderek artan rahatsızlığını gizlemeyi başaramadı. Zaman tablosundaki su saatini kontrol etti. Neredeyse öğlen olmuştu ve günün yarısı çoktan boşa gitmişti.

Oyuncak askerlerden oluşan ilk grup çukura girdi; kararsız ve dağınık bir şekilde etrafta dolanıp duruyorlardı. Çeşitli silahlar kuşanmış ve zırhlar giymiş on gönüllüden hiçbiri aynı birliğe ait görünmüyordu. Taishi bu zavallı gruba, savaşta ölmedikleri gibi hayatta kalmayı da başaramamış bu sadık askerlere acımişti. Şimdi hayatlarını sürdürebilmek için yapabilecekleri tek şeyi yapmak zorunda kalmışlardı: savaş oyunu oynayan bir çocuğun eğitim oyuncakları olmak. Gözleri uzaklara dalmış bir mızraklı asker vardı. Bir de elleri titreyen, kadın bir kılıç ustası. Kolunun dirsekten aşağısı olmayan genç bir adam onun arkasına sinmişti. Taishi, işe yaramaz şekilde yanında sallanan kendi yaralı kolunu kenara kaydırdı. Eh, sırf sakat diye kimseyi hafife almamak gerekirdi.

Eğitim çavuşu ayağa kalktı ve ellerini çırpı. "Hepiniz Göğün Altındaki Beşlinin yenilmez Şampiyonu, Katuia Ordularının korkulu rüyası ve Zhuun halkının kurtarıcısının eğitimine yardım etme şerefine eriştiniz. Cesurca dövüşün ama yerinizi bilin. Onu yaralamanın cezası ölümdür. Kanını akıtmanın cezası ölümdür. Dövüşmeyi reddetmenin cezası ölümdür." Çavuş, on ya da on beş kural daha sıralayarak konuşmaya devam etti. Bitirdiğinde, Taishi bu şartlar altında herhangi bir dövüşün nasıl mümkün olabileceğini bir türlü kestiremiyordu. Çavuş, "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

Küçük asker grubu kederli ve en az Taishi kadar şaşkın görünüyordu. Hafif süvari birliğinin şeritli zırhının yarısını üzerine geçirmiş bir kadın mızrağını kaldırdı. “Ya bizi öldürmek üzereyse?”

“O zaman onurlu bir şekilde öleceksiniz. Para almak istiyorsanız ölmemeye çalışın.”

“Bir dakika,” diye araya girdi bir başkası. “O bize saldırmayacak mıyız?” Belli ki buradaki ilk günüydü.

Eğitim çavuşunun sesi huzursuz geliyordu. “Elbette karşılık verebilirsiniz. Sadece onu yaralamayın.”

Faaru eğildi. “Nefis yiyeceklerin tadını çıkarıyor musunuz, elçi?” Kadının boğuk şapırtısı yeterli bir cevaptı. Kendine ikinci bir şeftali alıp üçüncüsünü de cebine attı. Adam şeftali yığınına işaret etti. “Daha fazlasını isterseniz söylemeniz yeterli.”

Saray lordu aptal meyveleri konusunda son derece ısrarcıydı; Taishi çok geçmeden tabaktaki süslemeleri fark etti. Şeftalilerin altında, uzun bir şeride dizili altın *liang*'lar¹ vardı.

Düklük damgasını Gyian darphanesinden almış paralar, her bir *liang*'ın kare deliğinden geçerek birbirine bağlanan şeritlerle parıl parıl, sarı bir yılanı andırıyordu. Bu kadar para, çoğu elçinin masraflarını karşılamaya yeter de artardı bile. Bu bonkörlük Tais-hi'yi daha da kuşkulandırdı. Tekrar Faaru'ya bir bakış attı; bunun üzerine Faaru'nun yüzündeki gülümseme, neredeyse ağzının kenarları uzun kulak memelerine degecek kadar genişledi.

Saan'ın her zamanki saray soytarısı yerine onu göndermesinin bir nedeni vardı elbette. Taishi rüşveti görmezden geldi ve dikkatini tekrar hendeğe verdi. “Hadi halledin şu işi. Gün içinde yapmam gereken başka işler var.” *Ayaklarımı sıcak su dolu bir kovaya sokmak gibi.*

Adam dikleşti ve çavuşa bir işaret yolladı. “Nasıl arzu ederseniz, elçi.”

Çavuş tekrar konuşmaya başladı, sesi arenada yankılanıyordu. “Karşınızda Kehanet Edilen Efsane Kahraman, Zhuun halkının kurtarıcısı, Tiandi Kahinleri tarafından binlerce yıldızın işaretiyle öngörülen kaderini gerçekleştireceği ve Aydınlanmış Devletler'in

¹ Bakır, gümüş ve altın olmak üzere üç çeşidi olan madeni para (ç.n.)

kudretli ordularını Katuia Klanlarının korkunç, kötü, vahşi ordularına karşı zafere götüreceği, Ebedi Hanlarının ölümsüzlüğünü kıracağı ve Zhuun Çocuklarına sonsuz barışı getireceği önceden bildirilen kişi, Wen Jian. Efsaneye tanıklık ed...”

Taishi gözlerini devirdi. Ne kadar da aptalca bir şatafat. Kendi kendine mırıldandı ve fısıltısını rüzgârla adamın kulağına taşıdı. “Geri kalanını atla.”

Çavuşun sesi çatallandı. Etrafına bakındıktan sonra boğazını temizledi. “Raunt başlasın.”

Balkonun altındaki kapılar nihayet açılmadan önce, davuldan gelen aşırı gürültü ve tantana birkaç saniye daha sürdü. Ağır zırhlar içindeki beş heybetli figür kumun üzerinde uzun gölgeler oluşturdu; Taishi’nin hoş bir dokunuş olduğunu düşündüğü, hayvan kafası şeklinde özenle hazırlanmış miğferler giymişlerdi ve opera kötü adamları edasıyla hareket ediyorlardı. Mistik bir hayvanat bahçesinin kapı bekçilerini andırıyorlardı. Taishi epey eğleniyordu.

Bu esnada arenanın diğer tarafındaki kurbanlık kuzuların her an altlarına kaçıracaktı gibi bir hâli vardı. Beş boynuzlu savaşçının ardından çukurda onlara kıyasla çok daha ufak tefek bir figür belirdi ama bu kez arenada büyük bir alkış koptu. Nihayet. Taishi kollarını kavuşturup öne doğru eğildi. Zamanında pek çok efsanevi ustayla tanışmıştı ama ilk kez bir efsanevi canlı görüyordu.

Kehanet Kahramanı hakkındaki ilk izlenimine kayıtsızlık demek yanlış olmazdı. Herkesin yaltaklandığı kahraman, üzerine bir tek dizinin hemen alt hizasından kesilmiş siyah bir pantolon geçirmiş sıksa bir gençti. Sıksa göğsü belirgin ama düz, kolları sıkı ama inceydi ve teni bir manda sütü kadar solgundu. Siyah saç bandı, koyu renk saçlarını bir kuş yuvası gibi ortaya çıkarıyordu ama yuvarlak, çocuksu yüzü temiz ve bakımlıydı.

“Birini kör etmeden önce üzerine bir gömlek giysen iyi olacak,” diye mırıldandı.

Dikkatini ilk çeken, korumalarının aksine kahramanın bu kadar hafif zırhlı olmasının tuhaflığıydı ama elbette bir öğretmen, birkaç kat zırhın altında öğrencisinin formunu ve tekniğini tam olarak kontrol edemezdi.

Çocuk kılıcını başının üzerinde salladı ve sonra ellerini birbirinden ayırarak aslında iki özdeş kılıca sahip olduğunu gösterdi. İki kılıcı vücudunun etrafında döndürdü ve makul bir savaş çılgılığı denemesi yaptı, sesi sonlara doğru çatlamıştı.

Taishi bir kaşını kaldırdı. “Bu karşılaşma ilginç olacak.”

Çift düz kılıç: cesur bir seçim, ustalaşması hayli zor bir silah. Taishi'nin şahsi fikri, çift düz kılıçların istisnasız her dövüş için yanlış silah olduğu yönündeydi. Öne doğru eğildi ve o an kahramana hâkim olan dingin ruh hâlini inceledi: Gözlerini yukarı dikmiş ve sabitlemişti, ayak hareketleri rahattı, formu ve dengesi düzgündü, savunma pozisyonunu doğru almıştı. Yani o ana kadar her şey iyiydi. Bir ödül atı gibi, bu işe uygun görünüyordu. Ama kendi babasının ve ustasının ona çok önce öğrettiği gibi, *bir savaş sanatçısının gerçek yeteneği üç hamlede anlaşılır. Geri kalan her şey, sadece bir horozun kasılmasından ibaretti.*

Zavallı rakipleri ona doğru ilerledi, oğlan da harekete geçti ve dövüş, aşağı yukarı beklendiği gibi sona erdi. Jian ve abartılı giyimli korumaları etrafa yayıldı. Oyuncak askerler gönülsüzce dövüşmeye çalışırken, iblis miğferli muhafızlar arka planda resmedilmeye değer bir duruş sergiledi. Aslında bütün işi oğlan yapmıştı, tabii öyle denebilirse.

Taishi bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama ilk başta gönülsüz de olsa bundan etkilenmişti. Oğlan iyi görünüyordu. Hareketleri netti, dengesi ve yön değiştirme yeteneği etkileyiciydi ve refleksleri muhteşemdi. Oğlan bir teknikten diğerine zahmetsizce geçerken gözleri parladı. En önemlisi, saldırılarının sürati ve akıcılığundan jing'inin, yani enerjisinin güçlü olduğunu anlayabiliyordu. Taishi bu kadar genç birinde böylesi bir dövüş estetiğine en son ne zaman tanık olduğunu hatırlayamıyordu.

“Gerçekten de anlatıldığı kadar iyi olabilir,” dedi şaşkınlıkla.

Yine de, şimdiye dek beş kez ölmüş olması gerekirdi.

Taishi kendi kendine dövüşü değerlendirmeye başladı. “Şurasından bir kılıç darbesi yemeliydi. Bir de burasından. Burada son nefesini vermeliydi, burada da. Aha, sol kolu gitti.” Dövüş uzadıkça, Taishi daha fazla soruna rastladı. Hata çocuğun maharetinde

ya da tekniğinde değil, her şeyi karman çorman etmesindeydi. Her bir hamlesini tek başına tam zamanında gerçekleştiriyor ve kulsursuz bir şekilde uyguluyordu. Ancak dövüşü bir bütün olarak incelediğinde bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Dövüşün akışında, hareketlerin neredeyse ritmik temposunda, tutuk değişimlerde ve garip açılarda bir terslik vardı.

“Oğlan fazla düşünüyor, karşısındakiler de gerçek anlamda bir mücadele vermiyor,” diye mırıldandı. Oğlan kendini savunmakla uğraşmıyordu çünkü kimse onun için uzaktan yakından bir tehlike arz etmiyordu.

Raunt devam ettikçe, yüzüne yayılan gülümseme solarak yerini elinden geldiğince uzun süre koruduğu zoraki bir tarafsızlığa bıraktı; ama kötü bir koku almış gibi kaşlarını çatmadan edemedi. Neler olup bittiğini anladığında, her harekette, her değiş tokuşta bunu fark etmekten kendini alamadı. Oğlan bir hata yaparsa, rakibi bundan faydalanıp faydalanmama konusunda sahiden tereddüt ediyordu. Bu gerçek bir dövüş değildi. Oğlanın iyi görünmesini sağlayan rakipleriydi. Tüm bunlar bir koreografi eseri değildi ama belki de öyle olmalıydı; o zaman belki Jian’ın bir dizi kusuru da bu kadar kolay göze çarpmazdı.

Jian kalan son rakibiyle karşı karşıya geldi. Adam çalım attı, sonra at keskesi kılıcını uzun bir baş üstü darbesiyle savurdu. Taishi, kılıcın hedefine ulaşması için geçen sürede şekerleme yapabiliirdi. Çocuk kılıcı ustalikle engelleyip karşı hamle yaptı. Engelle, savuştur, kaç. Jian sonunda rakibini kalçasından bıçaklayana kadar ikisi de su altındaymış gibi hareket etmeyi sürdürdü.

Tüm yemler bozguna uğratılmış, kumların üzerinde kıvranmaya bırakılmıştı. Bir eli olmayan zavallı sakat neredeyse diğer elini de kaybediyordu, kolunda dikiş atılması gereken derin bir yara vardı. Hüzünlü kalabalığın geri kalanı kendilerini topladı ve eğitim alanının diğer tarafına doğru sürüklendi.

Son asker de yere düştüğünde kalabalık ayaklandı ve sanki Göğün Altındaki Beşli’nin Şampiyonu, Katuia Ordularını tek başına, göğüs göğse, yalnız ellerini kullanarak yenmiş gibi alkışladı. Taishi oturduğu yerde kaldı. Şeftaliler bile az önce seyrettiği dövüşten daha etkileyiciydi.

Çavuş gongunu çaldı. Dağınık alkışlar arasında, “Rauntlar arasında on beş dakikalık bir ara olacak,” diye duyurdu. “Atıştırmalıkları getirin.” Masalar ve sandalyeler, yiyecek ve içecekler taşıyan küçük bir görevli ordusu koşarak hendeklere geldi.

Taishi kaşlarını çattı. “On beş dakika ara mı? İçecekler mi?”

“Genç kahramanın rauntlar arasında dinlenmeye ihtiyacı var, elçi,” diye açıkladı Faaru. “Bu, ustalara bilgeliklerini aktarma fırsatı veriyor.”

Taishi’nin bakışları merdivenlerden aceleyle çukura inen ve oğlanın etrafında kümelenerek kulağına bir şeyler fısıldamak için birbirleriyle yarışan abartılı giyimli sekiz kişilik gruba kaydı. Hepsinin bir omzunda renkli yarışma kuşakları vardı. *Yaşlı, çirkin, kendini beğenmiş erkekler için bir güzellik yarışması*, diye düşündü Taishi. Faaru’yu dürttü. “Kim bu tavus kuşları?”

“Onlar genç kahramanın öğretmenleri,” diye haykırdı Faaru, göğsü kabararak. “Gördüğünüz gibi, Aydınlanmış Devletler’in dört bir yanından en iyi ustaları işe aldık. Konuşan kişi Usta Sun. Onun yanında Usta Hili, Usta Pai, Usta Ningzhu, Usta Luda...”

Taishi devamını dinlemeyi bıraktı. Tabii ya. Bu, renk kodlamasını açıklıyordu. Savaş sanatları okulları arasındaki son moda buydu. Öğrencilere tutunacakları aptalca bir somut başarı duygusu veriyordu. Bu yüce unvanlar, rütbeler, aptal kuşaklar, süslü isimler, ay sarayının dışında yaşayanlar, düzenin ve toplumun sınırlarında ikamet eden gizli yeraltı savaş sanatçıları topluluğu için pazarlama oyunlarından başka bir şey değildi.

Kendisine, Kehanet Kahramanı’nı eğitmekle görevli ustaların siyasi atamalar olduğunu ve gerçek bir yetenek ya da beceriyle pek ilgileri bulunmadığını hatırlattı. Burun kıvrıdı.

“Devletlerin yozlaşmasının sonuçları kurtuluşumuza kadar uzanıyor.”

Sekiz savaş sanatları ustası ve bir öğrenci. *Bu eğitim neye benzer ki?* Birden fazla ustayla çalışan bir öğrenci ancak kararsız olur. Savaşın en hararetli anında hangi ustanın sesi daha gür çıkacak? Taishi rüzgârı kulağına taşıyarak ustaların sesini daha iyi duymaya çalıştı.

“Bir dahaki sefere bir kalkan karşısında kalınca rakibin ayağını itekleyerek onu düşür.”

“Aşağı doğru zıpla, gardları düştüğünde saldır.”

“Önce çalım at. Bu yüzden iki kılıcın var.”

“Çift hücum. Her zaman saldır.”

Bu diyaloglar sorusunu cevapladı: Hiçbir şeye benzemiyordu. Baş döndürücü miktarda bilgi havada uçuşuyordu, üstelik bazıları da çelişkiliydi. Oğlancağızın kafası allak bullak olmalıydı.

Tavus kuşlarından biri Taishi'nin baktığını fark etti ve gruptan ayrıldı. Kürsüye yaklaştı ve ona cömert bir selam verip iki sıra sarı dişini ortaya çıkaran geniş bir gülümseme sundu. “Sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük bir onur, Usta Ling. Gerçekten de büyük efsanevi ustalardan birisiniz. Bir zamanlar Shulan Ay Festivali Turnuvası'ndaki başarılarınıza tanıklık etme ayrıcalığına sahip olmuştum. O gün muhteşemdiniz, gerçekten yenilmezsiniz. Eminim hâlâ bu başarınızı sürdürürdünüz,” -bu esnada yanında işe yaramaz bir biçimde sallanan sakat koluna baktı- “bu talihsiz sakatlığınız olmasaydı tabii.”

Tek kolumla bile seni yenerim, seni gidi çürük mantar. Kadın ona alaycı bir bakış attı. “Pardon, çıkaramadım. Kimdin? İşe yaramaz kolumun yanı sıra yüz körlüğünden de mustaribim.”

“Sinsin. Usta Le Sinsin. Hareketlerinden de anlayabileceğiniz gibi, kahraman büyük ölçüde benim aile stilime bağlı. Eğer...”

“Bu, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.” Taishi, cevap vermesine fırsat bırakmadan elini adamın yüzüne doğru kaldırdı. Sonra da Faaru'ya dönüp, “İkinci raunt başlasın,” dedi.

“Ama ara...”

“Hemen!”

Saray lordu yüzünü buruşturduktan sonra eğildi. Kendisi de ikramlardan yararlanmak üzere oturmuş olan çavuşa işaret verdi. Adam armut biçimli şapkasını hızla yerine taktı ve pistin boşaltılmasını buyurdu. Seyirciler yerlerine dönerken homurdandı.

“Faaru Amca, bu da ne demek oluyor? Bu ara neden bu kadar kısa? Kim bu kadın?” dedi tiz bir ses çukurun öbür ucundan. Jian gözlerini dikmiş, kadına bakıyordu. Daha yeni oturmuştu ve ıslak bir bezle alnını kurulamakla meşguldü.

“Amca mı?” Taishi dudak büktü.

Faaru, iki kolunu sallayıp kıyafetinin devasa kollarını savurarak, “Endişelenmen gereken bir rakibin yok, Zhuun’un kurtarıcısı,” diye cevap verdi.

“Bir sonraki raunda henüz başlayamayız. Atıştırmalıklarımızı henüz bitirmedik. Birliğimin dinlenmeye ihtiyacı var.”

Yanında savaştan beş şaklabanın üç dakika poz yaptılar diye gerçekten dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu sanması, düşünceli oluşuyla kahramana bonus puan kazandırabilirdi.

Adamlarının kararsız bir hâli vardı. Üçü ayağa kalkıp kasklarına uzanırken, kalan ikisi oturmaya ve içeceklerini höpürdetmeye devam etti.

Katliam için çukura götürülen yeni zavallı yem grubu da aynı şekilde şaşkın görünüyordu. Bu zavallı çürük yumurtaların hâli öncekilerden bile daha vahimdi: yaşlı bir adam ve iki kadın, birbirleriyle uyumlu kılıç ve kalkanlarla donatılmıştı. Muhtemelen aynı alaydan geliyorlardı. Onlara, bir deri bir kemik kalmış, tahta bir zırh giymiş ve büyük bir balta kullanan hasta yüzlü bir adam ve omzunda bir yakalama tuzağı tutan, sadece birkaç iplikle bir arada kalmayı sürdüren dar bir peştamal giyen başka bir adam olmak üzere iki kişi daha katılmıştı. Geri kalan dört kişi ise tarım aletleri taşıyan köylülere benziyordu.

İki taraf bir kez daha karşı karşıya geldi. Taishi ellerini parmaklıklara dolayıp parmak eklemleri beyazlaşana kadar kendini sıktı. Bu müsabaka tam bir zaman kaybıydı. Öylece çekip gitmek istiyordu. Oturduğu yerden kalkmak üzereyken muzip bir fikir içini gıdıkladı. Bunun yerine kalmaya ve bir şeyi ispatlamaya karar verdi. Taishi aptalları aptal yerine koymayı gerçekten seviyordu.

Gözetmen uzun soluklu giriş konuşmasına başlarken, Taishi yemlerin başındaki ak sakallı adama fısıldadı. “Onlar hazırlıksızken avantajı ele geçirin. Önce siz harekete geçin.”

Adam tereddüt etti. “Ama bizim...”

“Şimdi, asker. Sağ kanattaki boşluğu yar. Hedefine doğru yol açık. Fırsatı değerlendir.”